

Η ΑΓΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ Η ΦΑΝΕΡΩΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΟΧΙ Η ΙΔΡΥΣΙΣ Ἡ ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

«Τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τῆς ΠΡΩΤΗΣ τῆς ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ
τῆς ΠΡΟ ἡλίου καὶ σελήνης ἐκτισμένης... τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ οὐ νῦν εἶναι ἄλλ'
ΑΝΩΘΕΝ, ἣν γὰρ Πνευματικὴ ὡς καὶ ὁ Ἰησοῦς ἡμῶν,
ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἵνα ἡμᾶς σώσῃ,
ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ Πνευματικὴ οὐσα ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ τῇ Σαρκί τοῦ Ἰησοῦ...»
(Ἅγιος Κλήμης ἐπίσκ. Ρώμης, Β' Κορ. 14, ΒΕΠΕΣ 1, σελ. 45 & ΕΠΕ 3, 358-365).

«Ἡ Ἅγια Καθολικὴ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, καὶ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ὄντως ὠνομασμένος
ἀπαρχῆς, καὶ ΣΥΝ Τῷ ΑΔΑΜ καὶ ΠΡΟ ΤΟΥ ΑΔΑΜ, καὶ ΠΡΟ ΠΑΝΤῶΝ ΤῶΝ
ΑΙΩΝῶΝ σὺν ΧΡΙΣΤῷ ΘΕΛΗΜΑΤΙ τοῦ ΠΑΤΡΟΣ καὶ ΥΙΟΥ καὶ ΑΓΙΟΥ
ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, καὶ μετὰ πάντων τῶν κατὰ γενεὰν Θεῶ εὐαρεστησάντων πι-
στευόμενος, καὶ ἐν τῇ Αὐτοῦ παρουσίᾳ ἐν κόσμῳ σαφῶς ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΙΣ»
(Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου, Ρ.Γ. 42, 784C-D).

«Εἰς Μίαν, Ἅγιαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.
Οὐ γὰρ εἰς ΑΛΛΗΝ μὲν διὰ τῶν Προφητῶν, εἰς ΑΛΛΗΝ δὲ διὰ τῶν Ἀποστόλων
ἐλάλησε τὸ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟΝ» (Εὐθύμιος Ζυγαβηνός, Ρ.Γ. 131, 17-20).

Ἡ Ἅγια Πεντηκοστὴ εἶναι μία ἐκ τῶν Δεσποτικῶν ἐορτῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐορταζομένη πεντήκοντα ἡμέρας μετὰ τὸ Πάσχα, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς. Ἡ Πεντηκοστὴ ἐωρτάζετο καὶ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ὡς Προσφορὰ Πρωτογεννημάτων (Λευιτ. ΚΓ' 15-21). Εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην ἐορτάζεται ὡς Ἐνδημία, ἔλευσις, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν αὐτῇ (Πράξ. Β' 1-4), ὡς ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ (Ἅγιος Νεκτάριος, *Μελέτη περὶ Ἐκκλησίας* σελ. 23, Ἀθήναι, 1987). Καὶ αἱ δύο ἑορταὶ εἶναι ἑορταὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ εἰς δύο διαφορετικὰς χρονικὰς περιόδους.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ περασμένου αἰῶνος καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν Προτεσταντικῶν καὶ ἄλλων Οἰκουμενιστικῶν Αἰρετικῶν ψευδοδιδασκαλιῶν, ἤρχισε δειλὰ διὰ πρώτην φοράν νὰ διαδίδεται νὰ γράφεται καὶ νὰ λέγεται ὅτι ἡ Ἅγια Πεντηκοστὴ ἀποτελεῖ τὴν γενέθλιον ἡμέραν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἐν αὐτῇ ιδρύθη ἡ Ἐκκλησία, ὅτι δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ κόσμῳ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἐκφράσεις αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἔκτοτε ἐχρησιμοποιήθησαν προχείρως καὶ ἀδόλως χωρὶς νὰ προξενήσουν βλάβην. Ὅταν ὅμως ἀπετέλεσαν δογματικὸν ἰσχυρισμὸν εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν λόγον, τότε εἶχον ὀλέθρια ἀποτελέσματα.

Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀρχίζει νὰ ὑπάρχη τὴν Πεντηκοστὴν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν Ἰουδαϊκὴν κατηγορίαν ἐναντίον τῶν πρώτων Χριστιανῶν, ὅτι δὴθεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία νέα Αἵρεσις καὶ ὄχι ἡ συνέχεια τῆς Ἐκκλησίας τῶν Προφητῶν. Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας βεβαίως δὲν τὸν ἀποδέχεται, ἀλλὰ ὀρισμένοι θεολόγοι καθηγηταὶ οἱ ὁποῖοι ἐσπούδασαν εἰς τὴν Δύσιν, ὅπως προεφήτευσεν ὁ Κοσμάς ὁ Φλαμιᾶτος († 1851), καὶ εἶναι ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμὸν τὸν δέχονται αὐθαιρέτως κατὰ τὴν προσωπικὴν τῶν γνώμην, **χωρὶς** ὅμως νὰ τὸν κατοχυρώνουν καὶ νὰ τὸν στηρίζουν Ἀγιογραφικῶς ἢ Ἀγιοπατερικῶς καὶ **χωρὶς** αὐτὸς νὰ ἀποτελῇ τὴν Δογματικὴν Διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν πραγματικότητα, ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ Πεντηκοστὴ εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ Αἰρετικὴν δοξασίαν ἢ ὁποῖα:

1) **Εἶναι Ἀγιογραφικῶς Ἀμάρτυρος.** Δὲν στηρίζεται εἰς οὐδὲν χωρίον τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ δὲν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ ἐξ αὐτῆς.

2) **Εἶναι Ἀγιοπατερικῶς Ἀμάρτυρος.** Δὲν ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὴν γνώμην οὐδεμιᾶς Συνόδου καὶ ὑπὸ οὐδενὸς Ἁγίου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας.

3) **Εἶναι Ὑμνολογικῶς Ἀμάρτυρος.** Δὲν ἀποτυπώνεται εἰς οὐδὲν τροπάριον, ἀπολυτίκιον, κοντάκιον ἢ στίχον τῆς Ἀκολουθίας τῆς Ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς ἢ οἰασδήποτε ἄλλης ἑορτῆς καθ' ὅλον τὸ ἔτος.

4) **Εἶναι Ἐνάντιος** εἰς τὴν **Θεόπνευστον** Ἁγίαν Γραφήν, **Ἐνάντιος** εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Διδασκαλίαν τῶν Θεοφόρων Ἁγίων Πατέρων, **Ἐνάντιος** εἰς τὴν πραγματικότητα τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ **Καινοφανῆς** πηγὴ πολλῶν Αἱρέσεων.

Παρ' ὅλα αὐτά, αὐτὸς ὁ φιλοῖουδαϊστικός, Αἰρετικός, Οἰκουμενιστικός, **Ἐκκλησιομάχος** καὶ **Θεομάχος** ἰσχυρισμὸς, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ὑπῆρχε πρὸ Χριστοῦ, ὅτι εἶναι **νέον** ἴδρυμα ἀνύπαρκτον πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς, **ἀπετέλεσε πηγὴν καὶ αἰτίαν πολλῶν νεοεμφανισθεισῶν Αἱρέσεων**, ὅπως θὰ φανῇ κατωτέρω.

Εἰσήλθε καὶ εἰς τὸν χώρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὀρισμένας φορὰς προχείρως καὶ χωρὶς δογματικὸν χαρακτήρα. Ὅταν ὅμως λαϊκοὶ καὶ κληρικοὶ σύμβουλοι τοῦ τότε Μεσσηνίας Γρηγορίου τὸν ἀνήγαγον εἰς δόγμα καὶ τὸν ὑπεστήριξαν μετὰ μανίας, προεκλήθη τὸ **Σχίσμα τοῦ 2002**. Αὐτοὶ μάλιστα ἔφθασαν εἰς ἐξωφρενικὰς διατυπώσεις καὶ ἐκήρυξαν Αἱρέσεις χείρονας τοῦ Παπισμοῦ, ὅπως:

Ἐκήρυξαν ὅτι, ἡ Ἐκκλησία δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρχη πρὸ Χριστοῦ, διότι τότε δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη ἡ Κεφαλὴ τῆς, ὁ Χριστὸς. Δι' αὐτοὺς ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι προαιώνιος καὶ δὲν ὑπῆρχε πρὶν γεννηθῆ εἰς τὴν Βηθλεέμ. Κατ' αὐτούς: **«Εἶναι Οἰκουμενιστικὴ θεωρία ὅτι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Θεϊκὴ καὶ Προαιώνιος».**

Ἐκήρυξαν ὅτι, ὅσοι πιστεύουν ὅτι ὑπῆρχεν ἡ Ἐκκλησία πρὸ Χριστοῦ εἶναι ἐκ τοῦ Διαβόλου. **Ἐκήρυξαν** ὅτι, **«Ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν Ἀνάστασίν του ἐτέθη Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας».** **Ἐκήρυξαν** ὅτι, ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι Θεϊκὴ, ἀλλὰ ὅτι Κεφαλὴ τῆς εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ. **Ἐκήρυξαν** ὅτι, ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ὄχι ἡ Ἁγία Τριάς, λέγοντες χαρακτηριστικῶς ὅτι:

«Είναι Αίρεσις νά λέγεται Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας ἡ Ἁγία Τριάς». «Εἶναι Οἰκουμενιστική θεωρία ὅτι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὰ Τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος». «Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ἡ Ἁγία Τριάς, ἀλλὰ ὁ Χριστός, καί αὐτὸ εἶναι τὸ πιστεύω τῶν Ὀρθοδόξων». «Ἡ Οἰκουμενιστικὴ Ἐκκλησιολογία θέλει Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας τὴν Ἁγίαν Τριάδα». «Ἡ Πίστις καὶ ἡ συνειδήσις μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νά δεχθοῦμε ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ἁγία Τριάς». Ἐκήρυξαν ὅτι, οἱ Ἄγγελοι δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκήρυξαν ὅτι, δύο ἄνθρωποι εἰς τὸν Παράδεισον δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν νά ἦσαν Ἐκκλησία. Ἐκήρυξαν ὅτι, ἡ Θριαμβεύουσα καὶ ἡ Στρατευομένη Ἐκκλησία δὲν ἀποτελοῦν τὸ ἐνιαῖον καὶ ἀδιάσπαστον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν ἔχουν Μίαν Κεφαλὴν, τὸν Ἐνα Ἀρχιποίμενα Χριστόν.

Παρ' ὅλην τὴν ἐξωφρενικότητα τῶν διατυπώσεων αὐτῶν, ὑπάρχουν ὅπως πάντα ὀρισμένοι ἀφελεῖς οἱ ὅποιοι τὰς ἀποδέχονται καὶ ἀρνοῦνται τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ΘΕΟΥ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς. Εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τοῦτο νά ἐξηγηθῇ μέσα ἀπὸ μαρτυρίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῆς Ἱερᾶς Ὑμνολογίας ὅτι τὸ γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς δὲν συνετελέσθη εἰς ἓνα κόσμον εἰς τὸν ὅποιον δὲν ὑπῆρχεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ ΘΕΟΥ, διὰ νά ἀποτελέσῃ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ συνετελέσθη ΕΝΤΟΣ τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς ἤδη ὑπαρχούσης ΠΡΟ τῆς Πεντηκοστῆς, ΠΡΟ τῆς κατὰ Σάρκα Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἤδη ἀπὸ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ κόσμου.

Διὰ νά γίνῃ ὁμως κατανοητὸν τὸ θέμα τῆς σχέσεως Πεντηκοστῆς καὶ Ἐκκλησίας, καλὸν εἶναι νά διασαφισθῇ κατ' ἀρχὰς τί σημαίνει κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας «**ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΟΥ**», «**ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ**» καὶ «**ΘΕΩΣΙΣ**».

«**ΕΚΚΛΗΣΙΑ**» σημαίνει Κοινωνία Προσώπων· καὶ «**ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΟΥ**» σημαίνει Κοινωνία - Σχέσις - Ἐνωσις ΘΕΟΥ μετὰ κτιστῶν λογικῶν ὄντων, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων. Κατὰ δὲ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ εἶναι «**ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΕΩΣΕΩΣ**» (Ε.Π.Ε. τόμ. 1, σελ. 330). Ἐπειδὴ ἡ Κοινωνία Θεώσεως ἀποτελεῖ τὸ κατὰ Χάριν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦτο ἡ αὐτὴ Ἐκκλησία τοῦ ΘΕΟΥ εἶναι καὶ λέγεται «**ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ**», τοῦ Προαιωνίου καὶ Ἀνάρχου Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Περὶ Αὐτῆς λαλῶν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει ὅτι **ἔδωξε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ** (Α' Κορ. ΙΕ' 9).

ΘΕΩΣΙΣ εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τῶν πιστῶν λογικῶν κτισμάτων, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἡ ὁποία καθιστᾷ αὐτοὺς κατὰ Χάριν Θεούς, χωρὶς νά ἀλλάξῃ τὴν φύσιν των καὶ χωρὶς αὐτοὶ νά μετέχουν τῆς ἀμεθέκτου φύσεως τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ὁ σίδηρος πυρακτούμενος μετέχει τῶν ιδιοτήτων τοῦ πυρὸς χωρὶς νά μεταβάλλεται ἡ φύσις του, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος θεοῦται κατὰ μέθεξιν, κατ' Ἐνέργειαν Θεοῦ, κατὰ Χάριν, χωρὶς νά γίνεταί κατὰ φύσιν Θεός. Ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἐπικαλούμενος τὸν Ἅγιον Μάξιμον τὸν Ὁμολογητὴν, ἡ Θεία Χάρις καὶ Ἐνέργεια εἶναι **ἀγένητος, ἄκτιστος, ἀπερίγραφτος, ὑπέρχρονος, ὥστε οἱ ἀποκτήσαντες αὐτὴν νά καθίστανται ἐξ αἰτίας**

της Άκτιστοι, Άναρχοι και Άπερίγραπτοι, μολονότι κατά την φύσιν των ΄ξιγιναν έξ ούκ όντων» (Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, *Περί τών ΄Ιερώς ΄Ησυχάζόντων*, Λόγος 3, 1, έρμηνεία, Ε.Π.Ε. τόμ. 2, σελ. 625 · έπίσης Ρ.Γ. 91, 1137).

Ούτω πληροϋται ό λόγος του Δημιουργού: «**Ποήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' όμοίωσιν...**» (Γεν. Α' 26). Δηλαδή διά της θεώσεως ό άνθρωπος ό όποιος είναι πλασμένος κατ' εικόνα Θεού φθάνει εις τό καθ' όμοίωσιν, τόν τελικόν σκοπόν της ύπάρξεώς του. Ό σκοπός διά τόν όποιον ό Θεός έπλασε και έδημιούργησε τόν άνθρωπον είναι νά τόν ΕΝΩΣΗ μαζί Του διά της Άκτίστου Θείας Χάριτος, νά τόν ΣΩΣΗ, νά τόν ΘΕΩΣΗ, νά τόν κάνη Θεόν κατά Χάριν.

Ή κατά Χάριν Ένωσις του Τριαδικού Θεού μετά τών λογικών κτισμάτων είναι και λέγεται ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΟΥ. Έκκλησιαστικής είναι αυτός ό ΘΕΟΣ, ή Άγία Τριάς. Ό Θεός Έκκλησιάζει. Ό Θεός Καλεί. Ό Θεός Ένώνει. Ό Θεός Χαριτώνει. Ό Θεός Σώζει. Ό Θεός Άγιάζει. Ό Θεός Θεώνει. Τουτό τό έργον της Έκκλησίας συντελείται άπ' άρχής, άπό καταβολής κόσμου, διά της Ένεργείας της ΤΑΥΤΟΥΡΓΟΥΣΗΣ Άγίας Τριάδος.

Ή ΠΡΟ Χριστού ύπαρξις της Έκκλησίας του Θεού και της Άγιαστικής Έπενεργείας του Άγίου Πνεύματος μαρτυρείται Άγιογραφικώς και εις την Παλαιάν και εις την Καινήν Διαθήκην.

Ή Παλαιά Διαθήκη δέν προϋπάρχει της Έκκλησίας · ή Έκκλησία ΠΡΟ΄ΥΠΑΡΧΕΙ της Παλαιάς Διαθήκης. Ή Παλαιά Διαθήκη είναι έργον της Έκκλησίας και μαρτυρεί περι Αύτης. Ή Παλαιά Διαθήκη συνεγράφη κατ' έμπνευσιν του ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ύπό Θεοφόρων και Θεοπνεύστων Άγίων Προφητών, μελών της ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ. Ή Έκκλησία ΠΡΟ΄ΥΠΑΡΧΕΙ της Παλαιάς Διαθήκης και είναι ό ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ αύτης. Ή Έκκλησία διά της Παλαιάς Διαθήκης μαρτυρεί και άποδεικνύει την προϋπαρξιν της. Και μόνον τό γεγονός ότι ύπάρχει ή ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΟΣ Παλαιά Διαθήκη άποδεικνύει ότι ή Έκκλησία ύπάρχει ΠΡΟ της Πεντηκοστής, ύπάρχει ΠΡΟ Χριστού.

Ύπάρχουν βεβαίως εις την Παλαιάν Διαθήκην και συγκεκριμένα αναφοραί περι Έκκλησίας, και ή λέξις «Έκκλησία» αναφέρεται 96 φορές. Αναφέρεται ή Παλαιά Διαθήκη, όχι εις μέλλουσαν νά έλθη, αλλά εις την ύπάρχουσαν Έκκλησίαν, ως ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΘΕΟΥ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΚΥΡΙΟΥ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΥΨΙΣΤΟΥ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΑΓΙΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΟΣΙΩΝ.

Οί Άγιοι Άγγελοι, οί όποιοι ύπηρετοϋν τόν Θεόν, είναι μέλη της ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, κατά τόν μέγαν Έκκλησιολόγον Άπόστολον Παϋλον: «**Άλλά προσελήλύθατε Σιών όρει και πόλει ΘΕΟΥ Ζώντος, ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΕΠΟΥΡΑΝΙΩ, και μυριάσιν ΑΓΓΕΛΩΝ, πανηγύρει και ΕΚΚΛΗΣΙΑ πρωτοτόκων έν ούρανοίς...**» (Εβρ. ΙΒ' 22-23). Αύτή ή «Έκκλησία Πρωτοτόκων έν Ούρανοίς» ύπάρχει άπό τότε όπου έδημιουργήθησαν οί Άγιοι Άγγελοι, ΠΡΟ της πλάσεως τών ανθρώπων, και όνομάζεται: «**Σιών**», «**Πόλις Θεού**», «**΄Ιερουσαλήμ ΄Επουράνιος**», «**Σκηνή Άχειροποίητος ής Τεχνίτης και Δημιουργός ό Θεός**» (Εβρ. ΙΑ' 10).

Ὁ ἰσχυρισμὸς λοιπὸν τῶν Ἐκκλησιομάχων ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ὑπῆρχε πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς δὲν εἶναι μόνον ἀμάρτυρος Ἀγιογραφικῶς, ἀλλὰ εἶναι καὶ **ΑΝΤΙΑΠΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ** καὶ ἐνάντιος πρὸς αὐτὴν τὴν **ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ** τοῦ **ΘΕΟΥ**, εἶναι **ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ, ΕΙΝΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ**.

Ἐπὶ πλέον, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τιμᾶ καὶ ἐορτάζει Ἅγιους τεθεωμένους κατὰ τὴν πρὸ Χριστοῦ περίοδον, ἥτοι ἀναγνωρίζει **ΘΕΩΣΙΝ** πρὸ τῆς κατὰ Σάρκα **Γεννήσεως** τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ὑπάρχει Θεώσις ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία ἢ ὅποια θεώνει καὶ σώζει. Χαρακτηριστικαὶ εἶναι αἱ περιπτώσεις τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ καὶ τοῦ Δικαίου Ἐνώχ, οἱ ὅποιοι δὲν ἀπέθανον, ἀλλὰ **μετετέθησαν τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον** (Ἐβρ. ΙΑ' 5), διότι εὐηρέστησαν τὸν Θεόν.

Ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν Αἰρετικῶν Ἐκκλησιομάχων ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ὑπῆρχε πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ἐνάντιος καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν, εἶναι **ΑΝΤΙΘΕΟΣ**. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, μᾶς βεβαιώνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρχεν ἤδη πρὸ τῆς κατὰ Σάρκα **Γεννήσεως Του** καὶ ὅτι οἱ Ἐθνικοὶ, οἱ Εἰδωλολάτραι, ἦσαν ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Λέγει γάρ: **«Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπέ τῇ ΕΚΚΛΗΣΙΑ· ἐὰν δὲ καὶ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ παρακούσῃ, ἔστω σοι ὡσπερ ὁ Ἐθνικὸς καὶ ὁ Τελώνης»** (Ματθ. ΙΗ' 17).

Ὁ ἴδιος λοιπὸν ὁ Θεὸς ἀπέδειξεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία Του ὑπῆρχε **ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ**, καθότι τὴν περίοδον ἐκείνην ἠγίασε πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀκόμη καὶ πρὶν γεννηθῶν. Γέγραπται γάρ ὅτι ὁ Θεὸς ἐνέπλησεν, ἐγένεμισε δηλαδή, αὐτοὺς Πνεύματος Ἁγίου ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτῶν. Ὁ Ἁγιασμὸς βεβαίως δὲν συντελεῖται ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Οἱ ἁγιαζόμενοι εἶναι ἐνταγμένοι εἰς τὸ Ἅγιον Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἓνα μὲ τὸν Ἁγιάζοντα Θεόν, κατὰ τό, **«ὃ τε γὰρ Ἁγιάζων καὶ οἱ ἁγιαζόμενοι ἐξ ἑνὸς πάντες»** (Ἐβρ. Β' 11).

Πολλὰ εἶναι τὰ παραδείγματα Ἁγίων πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς. Ἀρκέσωσιν ὀλίγα: Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, περὶ οὗ ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ εἶπε: **«...καὶ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ἉΓΙΟΥ ἐπλήσθησεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ...»** (Λουκ. Α' 15). Πνεύματος Ἁγίου ἐπλήσθη ἐπίσης ἡ μήτηρ τοῦ Προδρόμου Ἐλισάβητ: **«...καὶ ἐπλήσθη ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ἉΓΙΟΥ ἡ Ἐλισάβητ...»** (Λουκ. Α' 41). Ἐπίσης καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Προδρόμου Ζαχαρίας: **«...καὶ Ζαχαρίας ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπλήσθη ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ἉΓΙΟΥ...»** (Λουκ. Α' 67). Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ εὐηγγελίσαστο τὴν Παρθένον Μαρίαν λέγων: **«ΠΝΕΥΜΑ ἉΓΙΟΝ ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ καὶ Δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι...»** (Λουκ. Α' 35).

Ὁ Προφήτης Ἰερεμίας ἠγίασθη ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ: **«...πρὸ τοῦ σε ἐξελθεῖν ἐκ μητρὸς ἠγίακά σε, Προφήτην εἰς ἔθνη τέθεικά σε.»** (Ἰερ. Α' 5). Δὲν ἦτο ἐκτὸς Ἐκκλησίας ὁ ἠγιασμένος ἐκ κοιλίας Προφήτης. Οὔτε ὁ Προφήτης τοῦ Θεοῦ Σαμουὴλ, ὁ παρὰ Κυρίου Σαβαώθ υἱὸς αἰτήσεως, ἦτο ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας: **«Καὶ ἐπιστεύθη Σαμουὴλ τοῦ Προφήτη γενέσθαι τῷ ΚΥΡΙΩ εἰς πάντα Ἰσραὴλ ἀπ' ἄκρων τῆς γῆς καὶ ἕως ἄκρων.»** (Α' Βασ. Γ' 21). Ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἦτο καὶ ὁ Κριτὴς Γεδεὼν: **«Καὶ ΠΝΕΥΜΑ ΚΥΡΙΟΥ ἐνεδυνάμωσε τὸν Γεδεὼν...»** (Κριτ. ΣΤ' 34). Παρομοίως ὅλοι οἱ Κριταὶ καὶ οἱ Βασιλεῖς ἀργότερον ἀνεδικνύοντο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Δέν ἦτο ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἱερεὺς Μελχισεδέκ, ὁ τύπος Χριστοῦ, κατὰ τὸν ὄρκον τοῦ Θεοῦ Πατρὸς: *«Ἐκ γαστρὸς πρὸ ἐωσφόρου ἐγέννησά σε. Ὡμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· οὐ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ»* (Ψαλμ. ΡΘ' 3-4). Ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ἦτο καὶ ἡ Ἱερωσύνη καὶ ἡ Ἱερατικὴ τάξις τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἐπῆρχεν Ἱερωσύνη εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ ἡ Ἱερωσύνη ΔΕΝ ἐλειτούργει ΕΚΤΟΣ Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱερωσύνη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ΕΝΤΟΣ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἐτέλει καὶ ἡγίαζε τὰ νενομοθετημένα Ἱερά Μυστήρια. Καὶ ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρχεν εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἐπεφοίτα εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην.

Παρόμοιον μὲ τὸ γεγονός τῆς Ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους, κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, μαρτυρεῖται καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τοὺς Ἑβδομήκοντα Πρεσβυτέρους οἱ ὁποῖοι ἀνεδείχθησαν βοηθοὶ τοῦ Μωϋσέως εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην: *«Καὶ κατέβη ΚΥΡΙΟΣ ἐν νεφέλῃ καὶ ἐλάλησε πρὸς αὐτόν· καὶ παρείλατο ἀπὸ τοῦ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ τοῦ ἐπ' αὐτῷ καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοὺς ἑβδομήκοντα ἄνδρας τοὺς πρεσβυτέρους· ὡς δὲ ἐπανεπαύσατο ΠΝΕΥΜΑ ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐπροφήτευσαν καὶ οὐκ ἔτι προσέθεντο»* (Ἀριθ. ΙΑ' 25). Συντελεέσθη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν μία «Πεντηκοστή», μία ἐπιφοίτησις, μία ἐνδημία, μία ἐπιδημία, μία ἔλευσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Παρομοία παρουσία καὶ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μαρτυρεῖται εἰς τὰ Ἐγκαίνια τῆς Σκηνῆς Μαρτυρίου *τὴν ὁποῖαν ἐκάλυπεν ἡ ΝΕΦΕΛΗ καὶ ἐνέπλησεν ἡ ΔΟΞΑ ΚΥΡΙΟΥ* κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ τὸ ΠΥΡ κατὰ τὴν νύκτα (Ἐξ. Μ' 28, 32). Παρῶν καὶ ἐνεργῶν *ὁ Κύριος εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων καὶ εἰς τὸ Ἰλαστήριον τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου ὅπου ἀπαγορεύει τὸν Ἄαρὼν νὰ εἰσέρχεται πᾶσαν ὥραν ἵνα μὴ ἀποθάνῃ* (Λευιτ. ΙΣΤ' 2). Καὶ εἰς τὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος, *ὁ ὁποῖος ἦτο Οἶκος Κυρίου, ΠΥΡ ΚΑΤΕΒΗ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ΔΟΞΑ ΚΥΡΙΟΥ ἐπλησε τὸν ΟΙΚΟΝ* (Β' Παραλ. Ζ' 1-3).

Ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μαρτυρεῖται καὶ εἰς τὴν Θυσίαν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, *τὸν ὁποῖον ἐπήκουσεν ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἐν ΠΥΡΙ καὶ ἔπεσε ΠΥΡ παρὰ ΚΥΡΙΟΥ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ κατέφαγε τὰ ὀλοκαυτώματα καὶ τὰς σχίδακας καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ΠΥΡ* (Γ' Βασ. ΙΗ' 36-38).

Βεβαίως κάθε Ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν εἶναι μόνον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Ἐνέργεια, ἀλλὰ ΤΑΥΤΟΥΡΓΙΑ τῶν τριῶν Θεαρχικῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς ὁποίας Μία εἶναι καὶ ἡ Φύσις καὶ ἡ Θέλησις καὶ ἡ Ἐνέργεια.

Αἱ Ἄναστασις νεκρῶν εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην δὲν ἔγιναν ἐκτός Ἐκκλησίας οὔτε ὑπὸ ἀνθρώπων εὐρισκομένων ἐκτός Ἐκκλησίας. Ἀνέστησεν τὸν υἱὸν τῆς χήρας εἰς Σαρεπτά ὁ Προφήτης Ἡλίας (Γ' Βασ. ΙΖ' 17-24), καὶ τὸν υἱὸν τῆς Σωμανίτιδος ὁ Προφήτης Ἐλισαῖος (Δ' Βασ. Δ' 17-37). Πλέον θαυμαστὴ εἶναι ἡ τρίτη ἀνάστασις νεκροῦ, ἡ γενομένη ὑπὸ τῶν ὀστέων τοῦ ἤδη θανόντος Προφήτου Ἐλισαίου ὅταν ἔθαπτον κάποιον νεκρὸν εἰς τὸν τάφον του: *«...καὶ ἔρρι-*

ψαν τὸν ἄνδρα ἐν τῷ τάφῳ Ἐλισαιέ, καὶ ἐπορεύθη καὶ ἤψατο τῶν ὀστέων Ἐλισαιέ καὶ ἔζησε καὶ ἀνέστη ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ» (Δ' Βασιλέων ΙΓ' 20-21). Λογικῶς καὶ ἐκκλησιολογικῶς εἶναι ἀδιανόητον ἡ ψυχὴ ἐνὸς θανόντος Ἁγίου Προφήτου νὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν Κόλασιν. Πολὺ πιὸ ἀδιανόητον εἶναι νὰ εὐρίσκετο ἡ ψυχὴ του εἰς τὴν Κόλασιν, ὅπως κηρύττουν οἱ Ἐκκλησιομάχοι, καὶ τὰ ὀστᾶ του νὰ ἦσαν ἡγιασμένα μετὰ τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀνέστησαν νεκρόν.

«Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως» (Εβρ. Α' 1) ἐνεργεῖ ὁ Θεὸς εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ ὁμιλεῖ ἀνθρωπίνως καὶ ἐμφανίζεται δι' ὀραμάτων. Ὁ Θεὸς ἐνδύει τοὺς Πρωτοπλάστους ἐν τῇ Ἐδέμ, εὐλογεῖ τὴν θυσίαν τοῦ Ἄβελ, θεώνει τὸν Ἐνῶχ, σώζει τὸν Νῶε, ἀγιάζει τὸν Ἰώβ, εὐλογεῖ τὸν Ἰωβίτ, δικαίῳνει τὸν Ἀβραάμ, λυτρώνει τὸν Ἰσαάκ, ἱεροῖ τὸν Μελχισεδέκ, ὀνομάζει Ἰσραὴλ τὸν Ἰακώβ, καθιστᾷ Θεόπτην καὶ Προφήτην τὸν Μωϋσῆν, ἀναδεικνύει τὸν Ἀαρὼν Ἀρχιερέα, διαιρεῖ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καὶ σώζει τὸν Ἰσραὴλ διὰ μέσου αὐτῆς, ὀδηγεῖ ὑπὸ νεφέλην τὸν λαὸν Αὐτοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὑψώνει διάδοχον τοῦ Μωϋσέως τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ, καθαιρεῖ τὰ τεῖχη τῆς Ἰεριχοῦς, ἐνισχύει τοὺς Κριτᾶς, χρίει τοὺς Βασιλεῖς, Θεοπάτορα ἀναδεικνύει τὸν Προφητὰνακτα Δαυὶδ, φωτίζει καὶ καθιστᾷ Θεοπνεύστους τοὺς Προφήτας, Μικροὺς (Ὡσηέ, Ἀμώς, Μιχαῖαν, Ἰωήλ, Ὀβδιού, Ἰωνᾶ, Ναούμ, Ἀμβακούμ, Σοφονίαν, Ἀγγαῖον, Ζαχαρίαν, Μαλαχίαν, Βαρούχ) καὶ Μεγάλους (Ἡσαΐαν, Ἰερεμίαν, Ἰεζεκιήλ, Δανιήλ ἄνδρα ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος), ἀνιστᾷ τοὺς νεκροὺς, ἐνδυναμώνει τοὺς ἐν ἀσθενείᾳ, ἐπιβιβάζει ὡς εἰς οὐρανοὺς τὸν διφρηλάτην Ἥλιαν, διπλᾶ δίδει τὰ χαρίσματα εἰς τὸν Ἐλισαιόν, ἀγιάζει εὐσεβεῖς ἐκ κοιλίας μητρός, φυλάσσει ψυχὰς Δικαίων εἰς χεῖρας Αὐτοῦ *Δικαίων δὲ ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος»* (Σοφ. Σολ. Γ' 1), ἐτοιμάζει ἀπὸ καταβολῆς κόσμου Βασιλείαν διὰ τοὺς ὑπ' Αὐτοῦ εὐλογημένους..... καὶ ἐπιλήψει ἡμᾶς ὁ χρόνος διηγουμένους περὶ τῶν Θαυμάτων καὶ περὶ τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸ Χριστοῦ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην.

Ἡ διάχυτος παρουσία καὶ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην μαρτυρεῖ καὶ βεβαιώνει ἀναντιρρήτως τὴν ἐκεῖ ὕπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, ὅπου παρευρίσκεται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, καὶ τὰνάπαλιν: *«Εἰ μὴ ΠΝΕΥΜΑ παρῆν, οὐκ ἂν συνέστη ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Εἰ δὲ συνίσταται ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, εὐδὴλον ὅτι ΠΝΕΥΜΑ πάρεστι»* (P.G. 50, 459).

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Ὁλόκληρον τὸ Ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ--ὁ Εὐαγγελισμὸς, ἡ Γέννησις, ἡ Ὑπαπαντή, ἡ Βάπτισις, τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, αἱ θαυματουργαὶ τοῦ Κυρίου, ἡ Μεταμόρφωσις, ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος, ἡ Σταύρωσις, ἡ Θεόσωμος Ταφή, ἡ Τριήμερος Ἀνάστασις, αἱ ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἡ Ἀνάληψις--**ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΥΝΕΤΕΛΕΣΘΗ, ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΚΤΟΣ** ἐπειδὴ αὐτὰ πάντα ἐγένοντο πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἐπῆρχεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ πρὸ Χριστοῦ· καὶ Ἅγιοι ὑπῆρχον, καὶ τεθεωμένοι ὑπῆρχον, καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη **Θεόπνευστος** ἦτο. Κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, **«Πᾶσα Γραφή Θεοπνευστος»** (Β' Τιμ. Γ' 16), καὶ ἐννοεῖ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, διότι ἡ Καινὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη γραφῆ. Κατὰ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, **«Οὐ γὰρ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτὲ Προφητεία, ἀλλ' ὑπὸ Πνεύματος ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι»** (Β' Πέτ. Α' 21), καὶ ἐννοεῖ τοὺς Ἅγίους συγγραφεῖς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οὕτω διδάσκουν οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἅγιος Κλήμης, Ἀποστολικὸς Πατὴρ καὶ Ἐπίσκοπος Ρώμης, διδάσκει νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει **ΠΡΟ** τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, **ὅτι εἶναι ἈΝΩΘΕΝ, ὅτι ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν** (ΒΕΠΕΣ 1, σελ. 45 καὶ ΕΠΕ 3, 358-365). Ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος, ἐπίσκοπος Κωνσταντίας Κύπρου, διδάσκει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει σὺν τῷ Ἀδάμ καὶ **ΠΡΟ ΤΟΥ ΑΔΑΜ** καὶ **ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ**, καὶ μετὰ πάντων τῶν κατὰ γενεὰν εὐαρεστησάντων τὸν Θεόν, καὶ ὅτι **ΑΠΕΚΑΛΥΦΘΗ ἐν κόσμῳ** (P.G. 42, 784C-D).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος διδάσκει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει **ΟΥ ΝΥΝ** μετὰ τὸ γενέσθαι, ἀλλὰ **ΠΡΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΚΟΣΜΟΥ** (P.G. 53, 36), ὅτι ἡ **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** τοῦ Χριστοῦ ὀνομάζεται **ΒΑΣΙΛΕΙΑ** (P.G. 49, 227), ὅτι τὴν **ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ**... ἡ Γραφὴ **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ** καλεῖ (P.G. 52, 402), ὅτι δὲν ὑπάρχουν χρονικὰ ὅρια εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀλλὰ ἐπεκτείνεται πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, πανταχοῦ τῶν αἰώνων, πανταχοῦ τῶν χρόνων (P.G. 55, 469), ὅτι **«οἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης πιστοί, καὶ ὄντες καὶ γενόμενοι καὶ ἐσόμενοι... καὶ οἱ ΠΡΟ τῆς τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ παρουσίας εὐηρεστηκότες, ΕΝ ΣΩΜΑ εἰσί... Ὅτι κάκεινοι τὸν Χριστὸν ἤδεσαν... Ὡστε κάκεινοι ΕΝ ΣΩΜΑ»** (P.G. 62, 75). Κατὰ τὸν ἴδιον Ἅγιον: **«Τόπος Ἀγγέλων, τόπος Ἀρχαγγέλων, ΒΑΣΙΛΕΙΑ Θεοῦ, αὐτὸς ὁ Οὐρανὸς ἡ Ἐκκλησία»** (PG 61, 313 - 315), **«Τοῦ οὐρανοῦ ΥΨΗΛΟΤΕΡΑ ἐστὶ, τῆς γῆς ΠΛΑΤΥΤΕΡΑ ἐστίν· Οὐδέποτε γηρᾶ, ἀεὶ δὲ ἀκμάζει»** (PG 52, 427A). **«Ποθεινότερα γὰρ ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ... Διὰ τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ὁ οὐρανός, οὐ διὰ τὸν οὐρανὸν ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ»** (P.G. 52, 429).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς διδάσκει ὅτι: **«Ἔστιν οὖν ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, τὸ σύστημα τῶν ΑΠ' ΑΙΩΝΟΣ ἁγίων Πατέρων, Πατριάρχων, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, οἷς προσετέθη πιστεύσαντα ὁμοθυμαδὸν πάντα τὰ ἔθνη»** (P.G. 96, 1357B-C).

Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία διδάσκει νὰ πιστεύωμεν **«...εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὸ λαλήσαν διὰ τῶν Προφητῶν»** (Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως). Δὲν ἐλάλησεν εἰς ἄλλην Ἐκκλησίαν διὰ τῶν Προφητῶν καὶ εἰς ἄλλην διὰ τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἀλλὰ εἰς Μίαν καὶ τὴν αὐτὴν.

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ὁ ἐν Αἰγίνῃ διδάσκει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ **Βασιλεία τοῦ Θεοῦ** καὶ ὑπάρχει ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ὅτι **«Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς Κεφαλὴ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τῆς ἐν ΕΔΕΜ, ἦν τὸ κέντρον τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τῶν ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ, ἡ ὑπόθεσις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου...»** (Μελέτη Περὶ Ἐκκλησίας,

Κεφ. Β', ένότης 3), ότι «*Έν τή γενικωτέρα Χριστιανική σημασία, ΕΚΚΛΗΣΙΑ είναι ή κοινωνία πάντων τών λογικών και έλευθέρων όντων, τών πιστευόντων εις τόν Σωτήρα, συμπεριλαμβανομένων και τών ΑΓΓΕΛΩΝ*» (Μελέτη Περί Έκκλησίας, Κεφ. Α'). Διότι «*ΕΚΚΛΗΣΙΑ έστιν ή όρατή επί γής ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ή λαβούσα μόν ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ...*» (Ποιμαντική, σελ. 21).

Αυταί αί γνώμαι τών Άγιών Πατέρων αποτελούν όχι άπλώς μεμονωμένας απόψεις, αλλά *Consensus Patrum*, ήτοι Συμφωνία Πατέρων, και Διδασκαλία τής Όρθοδόξου Έκκλησίας έν γενεί. Η *ΙΕΡΑ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ* ή έγκριθείσα υπό τής Ίεράς Συνόδου τής Ίεραρχίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου τó 1872, διαλαμβάνει περί Έκκλησίας ότι: «*Κατά γενικωτάτην έννοιαν ή Έκκλησία περιλαμβάνει σύμπασαν τήν περί τούς ΑΓΓΕΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ λογικήν κτίσιν*» (σελ. 136-138).

Όλοι αί Όρθόδοξοι Κατηχήσεις μέχρι τó 1900 και μέχρι σήμερα, αί έγκεκριμένα υπό τής Έκκλησίας διά άποφάσεων Πατριαρχικών και Τοπικών Συνόδων, ΔΕΝ διδάσκουν ότι ή Έκκλησία ήρχισε νά ύπάρχη τήν ήμέραν τής Πεντηκοστής, αλλά ότι προϋπήρχε, ότι ύπήρχεν από τήν Δημιουργία τών Άγγέλων.

Κατά τήν διδασκαλία τού Κυρίου ήμών Ίησου Χριστού, παρείχετο Σωτηρία και Ζωή Αίώνιος εις τούς πρό Χριστού πιστούς έργάτας τού Νόμου τού Θεού από Άδάμ και κατά τήν περίοδον τής Παλαιάς Διαθήκης: «*Έρευνάτε τās ΓΡΑΦΑΣ, ότι ύμεις δοκεíte έν αύταις ΖΩΗΝ αίώνιον έχειν· και εκείναι εισιν αί μαρτυρούσαι περί έμου.*» (Ιωάν. Ε' 39). Άλλου πάλιν λέγει, «*έχουσι Μωϋσέα και τούς Προφήτας· άκουσάτωσαν αύτών.*» (Λουκ. ΙΣΤ' 29). Άλλου λέγει, «*ούκ ήλθον καλέσαι δικαίους, αλλά άμαρτωλούς εις μετάνοιαν.*» (Μάρκ. Β' 17). Και άλλου, έρωτόμενος υπό τινος Νομικού ό Κύριος, «*Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζώην αίώνιον κληρονομήσω; ...είπε πρós αύτόν· Έν τώ ΝΟΜΩ τί γέγραπται; Πώς άναγινώσκεις; ....Τούτο ποίει και ζήση.*» (Λουκ. Ι' 25-28).

Βρίθουν αί Άγιογραφικά και Άγιοπατερικά μαρτυρία ότι ή Έκκλησία ύπήρχε πρό τής Πεντηκοστής και πρό Χριστού. Η Πίστις ότι ύπήρχεν ή Έκκλησία τού Θεού πρό Χριστού ΔΕΝ είναι έκ τού Διαβόλου, όπως διακηρύσσουν οι νεοφανείς Έκκλησιομάχοι. Αυτοί είναι έκ τού Διαβόλου και έκτός τής Έκκλησίας τού Χριστού.

Η Άγιογραφικώς, Άγιοπατερικώς, Ύμνολογικώς άμάρτυρος προσωπική άποψις όρισμένων Οικουμενιστών θεολόγων καθηγητών ότι ή Έκκλησία δέν ύπήρχε πρό τής Πεντηκοστής είναι αύθαίρετος, άστήρικτος και Αίρετική. Δέν είναι έπ' ουδενί λόγω ή Δογματική Διδασκαλία τής Όρθοδόξου Έκκλησίας.

Η Άγία ήμέρα τής Πεντηκοστής δέν είναι ή άρχή τής ύπάρξεως τής Έκκλησίας, αλλά ή ΦΑΝΕΡΩΣΙΣ τής Έκκλησίας τού Τριαδικού Θεού, ή ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ τής Μιάς έν Ούρανω και επί γής Βασιλείας. Αυτό μάς διδάσκουν όλοι οι Άγιοι. Και ό Άγιος Γρηγόριος ό Θεολόγος εις τήν όμιλία του περί τής Πεντηκοστής μάς λέγει «*Πεντηκοστήν έορτάζομεν, και Πνεύματος έπιδημίαν*», δέν μάς λέγει ότι έορτάζομεν γενέθλιον ή ίδρυσιν ή χρονικήν άρχήν τής Έκκλησίας (P.G. 36, 436A-B).

(Συνέχεια εις τήν σελίδα 63)

Η ΑΓΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

(Συνέχεια εκ τῆς σελίδος 43)

Ὅλοι αἱ περὶ Πεντηκοστῆς προαναφερθεῖσαι Θεόπνευστοι Ἀγιογραφικαὶ καὶ Ἀγιοπατερικαὶ μαρτυρίαι, καὶ πλεῖσται ὅσαι δὲν ἀνεφέρθησαν, ἀποδεικνύουν ἀναντιρρήτως, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει ΠΡΟ Χριστοῦ, ΔΕΝ ἤρχισε νὰ ὑπάρχη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς.

Τὸ γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς συνετελέσθη **ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**. Ἡ Πεντηκοστὴ ἐπραγματοποιήθη **ΜΕΣΑ** εἰς τὴν ἤδη ἀπὸ **ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΚΟΣΜΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝ ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΥΡΓΟΥΣΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ**, ἡ ὁποία πάντοτε παρεῖχε Σωτηρίαν. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς **ΑΠΕΚΑΛΥΦΘΗ ΚΑΙ ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΤΡΙΣΥΠΙΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ**.